

UZASADNIENIE

Oskarżona D. K. (1) w dniu 4 listopada 1998 r. zawarła z Bankiem (...) S.A. II Oddział w G. (dalej jako: (...) S.A.) umowę kredytu nr (...) w wysokości 20 000 zł. Jednym z poręczycieli ww. kredytu była M. G..

Wnioskiem z dnia 1 czerwca 2000 r. oskarżona wniosła o udzielenie jej kredytu w kwocie 15 000 zł. We wniosku D. K. (1) zaznaczyła, że jest już kredytobiorcą (...) S.A. w związku z umową kredytu z dnia 4 listopada 1998 r. Załącznik do wniosku stanowiło oświadczenie o poddaniu się egzekucji z dnia 8 czerwca 2000 r. Oskarżona złożyła własnoręczny podpis zarówno na podaniu jak i na oświadczeniu. D. K. (1) na obydwu ww. dokumentach złożyła podpis zamiast M. G., jako poręczyciela, a następnie wykorzystując tak podrobione dokumenty jako autentyczne złożyła je w placówce (...) S.A. Wniosek oskarżonej został uwzględniony i w/w otrzymała wsparcie finansowe w kwocie 15 000 zł zgodnie z wnioskiem. Umowa kredytu o nr (...) pomiędzy oskarżoną D. K. (1) a (...) S.A. została zawarta w dniu 8 czerwca 2000 r., a jej poręczycielami byli: mąż oskarżonej – J. K. (1), G. G. (1), H. J. (1) i M. G., której to podpis zarówno na podaniu z dnia 1 czerwca 2000 r. jak i na oświadczeniu o poddaniu się egzekucji z dnia 8 czerwca 2000 r. podrobiła oskarżona. D. K. (1) osobiście złożyła podpis na umowie o kredyt konsumpcyjny nr (...) z dnia 08.06.2000r., terminarzach płatności rat i odsetek do tego kredytu oraz aneksach do tej umowy.

W następstwie braku wpłat w związku z zaciągniętymi kredytami, (...) Bank (...) S.A., jako następca prawny (...) S.A. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Sąd Okręgowy w Gdańsku, Wydział I Cywilny nakazem zapłaty z dnia 28 sierpnia 2003 r., sygn. akt: I Nc 646/03 nakazał oskarżonej oraz trojgu poręczycielom, w tym pokrzywdzonej, zapłatę kwoty 32 365,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 marca 2003 r. oraz kosztami postępowania.

Dowód:

- zawiadomienie o przestępstwie (k. 1-3)
- nakaz zapłaty (k. 5)
- pisma z N. Bank (...) (k. 6, 87, 199)
- podanie (k. 8)
- protokół oględzin (k. 34)
- zeznania świadka J. K. (1) w części (k. 18-19, 135 – 136, 1269-1271),
- wyjaśnienia oskarżonej D. K. (1) w części (k. 79 – 81, 130-133),
- zeznania świadka M. G. (k. 12-13, 134-135, 1284- 1287),
- zeznania świadka G. G. (1) w części (k. 21-22, 158-159, 1367-1369),
- zeznania świadka H. J. (1) (k. 24, 159-160, 1433-1435),
- kopia pisma z (...) Bank (...) S.A. – dokumentacja związana z umowami kredytu (k.602-743),
- opinia biegłego z zakresu badań pisma k. 246-268, 428-488
- kopia akt I Nc 646/03 Sądu Okręgowego w Gdańsku i kopia akt komorniczych: VII Km 2820/03, Km 2117/07 (k.603-743)

Po przygotowaniu wszystkich dokumentów kredytowych, w związku z wymogami procedury bankowej, poręczyciele osobiście stawiali się w banku z dowodami osobistymi w celu złożenia w obecności pracownika podpisów na umowie kredytu bankowego. Natomiast wniosek kredytowy opatrzony podpisami poręczycieli mógł być jedynie złożony w banku, bez konieczności ich osobistej obecności, w szczególności w sytuacji gdy osoba ubiegająca się o uzyskanie kredytu jest klientem banku, jak to miało miejsce przypadku poręczycieli kredytu o nr (...). W następstwie udzielenia kredytu przez bank, zarówno asygnata stanowiąca podstawę i potwierdzenie wypłaty gotówki, jak i dokumenty związane z udzieleniem zabezpieczenia realizacji zaciągniętego zobowiązania były przechowywane zgodnie z procedurą bankową.

Dowód:

- pisma z N. Bank (...) (k. 178-189)
- zeznania świadka I. P. (k. 26, 160-161),
- zeznania świadka E. J. (k. 528-530)
- zeznania świadka W. W. (1) (k. 548)
- zeznania świadka I. D. (549 – 550),
- zeznania świadka K. K. (k. 753-754).

W okresie zawierania przez oskarżoną umów kredytu w 1998 r. jak i 2000 r. sytuacja finansowa jej rodziny była dobra. Problemy finansowe rodziny rozpoczęły się w 2002 r., ponieważ mąż oskarżonej stracił pracę, jednak kredyt w miarę możliwości był spłacany poprzez dokonywanie przez D. K. (1) nieregularnych wpłat na rzecz wierzyciela. Oskarżona osobiście przekazywała poręczycielowi G. G. (1) środki pieniężne tytułem wzajemnych rozliczeń, wobec faktu, że w następstwie skierowania przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego zostało dokonane zajęcie jego wynagrodzenia za pracę.

Dowód:

- zeznania świadka A. K. (k. 1364 – 1365),
- zeznania świadka M. G. (k. 12-13, 134-135, 1284- 1287),
- zeznania świadka G. G. (1) w części (k. 21-22, 158-159, 1367-1369),
- zeznania świadka J. K. (1) w części (k. 18-19, 135 – 136, 1269-1271),
- wyjaśnienia oskarżonej D. K. (1) w części (k. 79 – 81, 130-133).

W toku postępowania powołano biegłego z zakresu badań pisma ręcznego. Z opinii wynika, że podpis (...) złożony zarówno na podaniu z 1 czerwca 2000 r. jak i na oświadczeniu dłużnika o poddaniu się egzekucji z dnia 8 czerwca 2000 r. został nakreślony przez D. K. (1). D. K. (1) nakreśliła także:

- podpis złożony na imię i nazwisko (...) figurujący w pozycji „podpis kredytobiorcy” na umowie o kredyt konsumpcyjny nr (...) z 8 czerwca 2000 r. oraz na aneksie nr (...) z dnia 10 listopada 2000 r. do wskazanej umowy,
- podpis złożony na imię i nazwisko (...) figurujący w pozycji „Pieczęć u podpisy Kredytobiorcy” na łącznym terminarzu płatności i rat odsetek do ww. umowy kredytu,
- podpis złożony na dane (...) figurujący w pozycji „podpis kredytobiorcy” na aneksie nr (...) z dnia 28 lutego 2001 r. do ww. umowy kredytu.

Dowód:

- opinia z dnia 27 lutego 2008 r. z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów (k. 39-72),
- zeznania biegłego Z. K. (k. 196-197, 387),
- opinia z dnia 30 kwietnia 2010 r. (k. 246 – 268),
- opinia nr (...) z dnia 16 listopada 2010 r. (k. 428 – 488)
- zeznania biegłej A. O. (k. 507 – 509)

Na podstawie nakazu zapłaty przeciwko M. G. wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego Rewiru III przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku H. G., sygn. Km 2117/07. Postępowanie egzekucyjne przeciwko M. G. zostało zawieszone z wniosku wierzyciela, postanowieniem Komornika Sądowego z dnia 12 grudnia 2007 r. W postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko M. G. wyegzekwowano łącznie kwotę 8 741,37 zł, z czego dłużnicze zwrócono kwotę 6 432,39 zł, a wierzycielowi została przekazana kwota 2 020,76 zł. Dłużnicy D. i J. K. (2) powołując się na trudną sytuację majątkową wnieśli do Komornika Sądowego prowadzącego również przeciwko nim postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt: Km 2117/07 o jego umorzenie. Postępowanie egzekucyjne wobec D. K. (1) zostało umorzone prawomocnym postanowieniem z dnia 30 grudnia 2008 r. Na dzień 1 kwietnia 2016 r. stan zaległości egzekucji prowadzonej wobec dłużniczki H. J. (2) wynosił 12 780,67 zł z tytułu należności głównej oraz 13 196,32 zł z tytułu odsetek liczonych do dnia 1 kwietnia 2016 r.

Dowód:

- pismo Komornika Sądowego, sygn. Km 2117/07 (k. 89, 169)
- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k. 7)
- pismo Komornika Sądowego z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. Km 2117/07 (k. 1087)
- skarga na czynność komornika z załącznikami (k.1088 – 1090)
- pismo Komornika Sądowego z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt: Km 2117/07 (k. 1255)
- informacja o stanie zaległości w postępowaniu egzekucyjnym (k. 1379)
- zeznania świadka M. G. (k. 12-13, 134-135, 1284- 1287),
- kopia akt I Nc 646/03 Sądu Okręgowego w Gdańsku i kopia akt komorniczych: VII Km 2820/03, Km 2117/07 (k.603-743).

Prokuratura Rejonowa G. – O. w G. prowadziła, w następstwie zawiadomienia oskarżonej, postępowanie w przedmiocie popełnienia na szkodę D. K. (1) przestępstw z art. 270 § 1 kk oraz z art. 286 § 1 kk w związku z umową kredytu nr (...) z 8 czerwca 2000 r. Dochodzenie w ww. sprawie prowadzonej pod sygnaturą 2 Ds. 735/09 postanowieniem z dnia 9 lipca 2009 r. zostało umorzone. Postanowieniem z 22 października 2009 r., Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku uwzględniając zażalenie D. K. (1) uchylił postępowanie umarzające dochodzenie. W związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym, sygn. akt: 2 Ds. 735/09 sporządzona została opinia z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów.

Dowód:

- kopia postanowienia sądu (k. 219-221, 368-370),

- sprawozdanie i opinia z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów sporządzone do sprawy 2 Ds. 735/09 (k. 291 – 294),
- kopia umowy (k. 295, 306),
- kopia opinii (k. 319-344, 345-358)
- terminarz płatności (k. 296, 198, 300, 307, 309),
- aneks (k. 297, 299, 308),
- podanie (k. 301, 303, 304),
- kopia oświadczenia (k. 302),
- postanowienie o umorzeniu (k. 359-367, 371-380)

W okresie czasu od 2000 r. do 2006 r. oskarżona dokonywała na rzecz wierzyciela wpłat stanowiących realizację zaciągniętych zobowiązań. Na dzień 11 marca 2008 r. jak i na dzień 31 marca 2008 r. stan zaległości w części dotyczącej kapitału wynosił 2 150,65 zł. Na dzień 26 maja 2014 r. w części dotyczącej kapitału nie występowała zaległość w spłacie zobowiązania wynikającego z umowy kredytu nr (...) z dnia 8 czerwca 2000 r. – wpłacona została kwota 30 002,98 zł. Na dzień 8 stycznia 2018 r. zadłużenie z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 8 czerwca 2000 r. wynosiło 20 768,57 zł tytułem odsetek karnych. Na dzień 8 stycznia 2018 r. należność główna z tytułu ww. umowy kredytu była spłacona w całości.

Dowód:

- pismo obrońcy z kopią dowodów wpłat (k. 788-859),
- opinia z dnia 15 listopada 2012 r. z zakresu rachunkowości (k. 895-908,)
- opinia z dnia 26 maja 2014 r. z zakresu rachunkowości (k. 1042 – 1057),
- zeznania świadka M. M. w części (k. 591-593, 865 – 866, 1365 – 1367, 1464 - 1465)
- zeznania biegłej K. J. (k. 1091-1093),
- pismo obrońcy (k. 1082-1085, 1097-1119),
- informacje z (...) Bank (...) z dnia 25 września 2017 r. (k.1488-1489),
- pismo i informacja z (...) Bank (...) wraz z załącznikami (k.1508 - 1529),
- zeznania świadka M. H. (k. 1471-1473)
- kopia pisma z N. Bank (...) (k. 402, 516-518, 572-577, 761, 780-783, 877, 938-954, 961-965),
- pismo z Centrum Restrukturyzacji i (...) Banku (...) w G. (k. 1359).

D. K. (1) została oskarżona o to, że w dniu 8 czerwca 2000 r. w G. doprowadziła, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 30 000 zł, za pomocą wprowadzenia w błąd, poprzez przedłożenie podania o przyznanie kredytu z dnia 1 czerwca 2000 r. oraz oświadczenia o poddaniu się egzekucji z dnia 8 czerwca 2000 r. wraz z uprzednio podrobionymi przez siebie podpisami poręczyciela M. G. i zawarcie umowy kredytu (...) z dnia 8 czerwca 2000 r., bez zamiaru wywiązania się z jej warunków, czym działała na szkodę Banku

(...) S.A. II Oddział w G. oraz M. G., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Oskarżona D. K. (1), z domu B., córka W. i P. z domu E., urodziła się (...) w S., ma polskie obywatelstwo i wykształcenie zawodowe. Nie leczona neurologicznie, odwykowo i psychiatrycznie, chorująca na choroby kręgosłupa. Oskarżona nie posiada majątku i pozostaje na utrzymaniu rodziny - nie pracuje i jest pozbawiona prawa do zasiłku. Według oświadczenia nie karana. Oskarżona jest mężatką, posiada dwójkę dorosłych dzieci w wieku 31 i 35 lat.

W związku z przesłuchaniem charakterze podejrzanej, D. K. (1) nie przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień dodając, że jest niewinna. W toku postępowania sądowego oskarżona nie przyznała się do winy, podniosła, że wszystkie dokumenty podpisywała w banku, a podpisy znajdujące się na wniosku z czerwca 2000 r. jak i na oświadczeniu o poddaniu się egzekucji z 8 czerwca 2000 r. nie zostały złożone przez nią. Oskarżona początkowo wyjaśniła, że podpisy na ww. dokumentach zostały podrobione a następnie zmieniając treść wyjaśnień, dodała, że podpisała podanie o udzielenie kredytu w czerwcu 2000 r. i w związku ze spotkaniami odbytymi z pracownikami banku zostawiła go przypadkowo w placówce. Oskarżona podtrzymała, że nie otrzymała w 2000 r. kredytu na kwotę 15 000 zł w następstwie oceny jej zdolności kredytowej przez (...) S.A. D. K. (1) wskazała, że w 2000 r. zarówno ona i jej mąż prowadzili działalność gospodarczą, z której uzyskiwali dochód.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej D. K. (1) w części (k. 79 – 81, 130-133).

Sąd zważył co następuje.

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku postępowania sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że oskarżona D. K. (1) dopuściła się, w ramach czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, tego, że w dniach od 1 czerwca 2000 r. do 8 czerwca 2000 r. w Banku (...) SA II Oddział w G., w celu uzyskania dla siebie kredytu, przedłożyła wniosek z dnia 1 czerwca 2000 r. o podwyższenie kwoty kredytu objętego umową nr (...) o kwotę 15 000 zł oraz oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji z dnia 8 czerwca 2000 r. w związku z udzielonym kredytem konsumpcyjnym nr (...) z uprzednio podrobionymi przez siebie na ww. wniosku i oświadczeniu podpisami poręczyciela M. G., które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla udzielenia ww. wsparcia finansowego, tj. przestępstwa zakwalifikowanego z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przyjmując powyższe stanowisko Sąd oparł się na ww. dowodach stanowiących podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu, zebrane w toku postępowania dowody, w pełnym zakresie korespondujące ze sobą, pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego stanowiącego ciąg logicznie ze sobą powiązanych zdarzeń oraz niebudzącego wątpliwości.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania oskarżonej D. K. (1) jedynie w zakresie odnoszącym się do jej sytuacji finansowej od 1998 r. jak i zakresie dotyczącym umowy kredytu z 1998 r. W pozostałym zakresie Sąd odmówił wyjaśnieniom oskarżonej wiarygodności, w szczególności w zakresie dotyczącym tego, że: nie podrobiła podpisu M. G. na dokumentach z dnia 1 i 8 czerwca 2000 r., a umowa z 8 czerwca 2000 r. jest podrobiona na jej szkodę, ponieważ nie pamięta jakoby zaciągnęła w 2000 r. kredyt na 15 000 zł, przypadkowo zostawiła w placówce banku dokument, na którym uprzednio podrobiła podpis M. G. rzekomo nie chcąc się nim posłużyć. Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, biorąc pod uwagę, że ich treść stoi w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z niebudzącymi wątpliwości i kategorycznymi w zakresie wniosków dowodami z opinii biegłych z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego oraz z dowodami z dokumentów, w tym dokumentacją bankową, z których to jednoznacznie wynika, że D. K. (1) nie tylko zawarła umowę kredytu nr (...) ale także posłużyła się przy tym jako autentycznymi podrobionymi przez siebie uprzednio dokumentami ze sfalszowanymi podpisami M. G.. Biorąc pod uwagę charakter dokumentu w postaci oświadczenia o poddaniu się egzekucji nie budzi wątpliwości fakt, że złożenie go w placówce banku miało istotne znaczenie dla uzyskania wsparcia

finansowego, tym bardziej, że widniały na nim podpisy złożone na dane trzech poręczycieli. Wobec tego, w ocenie Sądu wątpliwości nie budzi konstatacja, że twierdzenia oskarżonej stanowią wyłącznie jej linię obrony, nie znajdując potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym, a stojąc z nim w sprzeczności. Dodać należy, że również zasady doświadczenia życiowego uniemożliwiają danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej, która twierdzi, że podpisy na umowie kredytu nr (...) zostały podrobione a mimo to następnie dokładała wszelkich starań, aby borykając się jednocześnie z problemami finansowymi spłacić całość zadłużenia. Dodać należy, że oskarżona przekazywała tytułem wzajemnych rozliczeń także środki pieniężne poręczycielowi G. G. (1), co świadczy o świadomości w zakresie zaciągnięcia i istnienia wobec niej zadłużenia. Zasady doświadczenia życiowego uniemożliwiają również uznanie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonej w zakresie przypadkowego pozostawienia w placówce banku podrobionego dokumentu, zwłaszcza że w inkryminowanym okresie oskarżona, jak sama potwierdza, starała się o podwyższenie kredytu o kwotę 15 000 zł.

Sąd ocenił jako wiarygodne ww. dowody z dokumentów albowiem są one wzajemnie niesprzeczne, ich treść koresponduje ze sobą umożliwiając poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Sąd oparł ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie na podstawie następujących dowodów z dokumentów: zawiadomienie o przestępstwie (k. 1-3), nakaz zapłaty (k. 5), pisma z N. Bank (...) (k. 6, 87, 199), podanie (k. 8), protokół oględzin (k. 34), kopia pisma z (...) Bank (...) S.A., dokumentacja związana z umowami kredytu (k.602-743), pisma z N. Bank (...) (k. 178-189), pismo Komornika Sądowego, sygn. Km 2117/07 (k. 89, 169), zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k. 7), pismo Komornika Sądowego z dnia 24 kwietnia 2008 r., sygn. Km 2117/07 (k. 1087), skarga na czynność komornika z załącznikami (k.1088 – 1090), pismo Komornika Sądowego z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt: Km 2117/07 (k. 1255), informacja o stanie zaległości w postępowaniu egzekucyjnym (k. 1379), kopia postanowienia sądu (k. 219-221, 368-370), kopia umowy (k. 295, 306), kopia opinii (k. 319-344, 345-358), terminarz płatności (k. 296, 198, 300, 307, 309), aneks (k. 297, 299, 308), podanie (k. 301, 303, 304), kopia oświadczenia (k. 302), postanowienie o umorzeniu (k. 359-367, 371-380), - pismo obrońcy z kopią dowodów wpłat (k. 788-859), - pismo obrońcy (k. 1082-1085, 1097-1119), informacje z (...) Bank (...) z dnia 25 września 2017 r. (k.1488-1489), pismo i informacja z (...) Bank (...) wraz z załącznikami (k.1508 - 1529), kopia pisma z N. Bank (...) (k. 402, 516-518, 572-577, 761, 780-783, 877, 938-954, 961-965), Oświadczenie (k. 9, 17, 20, 31), kopia akt I Nc 646/03 Sądu Okręgowego w Gdańsku i kopia akt komorniczych VII Km 2820/03, Km 2117/07 (k.603-743), pismo z (...) Bank (...) w G. (k. 1359). Sąd nie powziął wątpliwości, co do prawidłowości sporządzenia ww. dokumentów, ani w zakresie ich formy ani w płaszczyźnie kompetencji do ich sporządzenia przez wystawców. Wobec powyższego, biorąc pod uwagę, że zarówno w płaszczyźnie formalnej, jak i dotyczącej treści, ww. dowody z dokumentów nie budziły uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności, zostały na ich podstawie poczynione spójne ustalenia faktyczne, tworzące logicznie powiązany ciąg wydarzeń. Zarówno zasady doświadczenia życiowego jak i prawa logiki nie uzasadniały odmowy wiarygodności, a w konsekwencji mocy dowodowej ww. dokumentów.

Sąd ocenił jako wiarygodne dopuszczone w niniejszej sprawie dowody z opinii biegłych: z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego jak i z zakresu księgowości i rachunkowości to są: opinia z dnia 15 listopada 2012 r. z zakresu rachunkowości (k. 895-908,) opinia z dnia 26 maja 2014 r. z zakresu rachunkowości (k. 1042 – 1057), - opinia z dnia 30 kwietnia 2010 r. (k. 246 – 268), opinia nr (...) z dnia 16 listopada 2010 r. (k. 428 – 488), - opinia z dnia 27 lutego 2008 r. z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów (k. 39-72). Ponadto biegli A. O., Z. K. oraz K. J. w toku rozprawy podtrzymali wnioski zawarte w swoich opiniach. Wnioski sformułowane w ww. opiniach nie budzą w ocenie Sądu żadnych wątpliwości. W powyższej ocenie Sąd uwzględnił również fakt, że w opiniach z zakresu finansów i rachunkowości został popełniony błąd rachunkowy oraz że w materiale stanowiącym podstawę wydania opinii występowały braki wynikające z dysponowania przez bank niepełnymi danymi w następstwie przeprowadzenia migracji danych po przekształceniu prawnym wierzyciela. Dla oceny odpowiedzialności karnej oskarżonej wystarczające było poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, że dokonywała ona wpłat środków pieniężnych na rzecz wierzyciela, co jednoznacznie wynikało ze stanowiących dowód w niniejszej sprawie dowodów z dokumentów, a w szczególności dowodów wpłat. Zaznaczyć należy także, że wpływ na kategorię wniosków zawartych w opiniach z zakresu rachunkowości i księgowości miała niekompletność materiału stanowiącego podstawę i przedmiot badania, co było sygnalizowane przez wierzyciela podającego, że problemy wynikają z migracji danych wobec następstwa prawnego (...) S.A. Co więcej, po zestawieniu

wniosków z opinii z dowodami z dokumentów i ich wzajemnym powiązaniu możliwe było niebudzące wątpliwości ustalenie na potrzeby niniejszego postępowania, jakie kwoty zostały wpłacone przez oskarżoną, jakie wyegzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego oraz że należność z tytułu kapitału została w całości uregulowana w odróżnieniu od należności w części dotyczącej odsetek karnych. Zaznaczyć należy, że wszystkie sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania opinie biegłych zostały opracowane rzetelnie i kompleksowo, przed podmioty do tego uprawnione w zakresie ich kompetencji. Pod względem formalnym i spełnienia wymogów przez prawo przewidzianych ww. opinie nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Dodać należy, że wnioski wynikające z opinii i uzupełnione w toku przesłuchania biegłych na rozprawie są logiczne i nie budzą wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Szczególnie istotne dla odpowiedzialności karnej oskarżonej były opinie z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego, z których wynikały kategoriyczne wnioski co do pochodzenia od niej podpisów na dane M. G..

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie poczynione były również na podstawie ocenionych jako wiarygodne zeznań świadków: M. H. (k. 1471-1473), A. K. (k. 1364 – 1365), M. G. (k. 12-13, 134-135, 1284- 1287), I. P. (k. 26, 160-161), E. J. (k. 528-530), W. W. (1) (k. 548), I. D. (549 – 550), K. K. (k. 753-754), H. J. (1) (k. 24, 159-160, 1433-1435). Sąd dał wiarę w całości zeznaniom ww. świadków ustalając, że złożone przez nich depozycje umożliwiają poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, nie są wewnątrznie sprzeczne a pozostają we wzajemnych logicznych powiązaniach. W rezultacie możliwe było odtworzenie przebiegu wydarzeń, w zakresie umożliwiającym ocenę odpowiedzialności karnej oskarżonej zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Wobec braku wewnątrznych sprzeczności w treści zeznań poszczególnych świadków, biorąc pod uwagę ich wzajemną spójność Sąd ocenił je jako w całości wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd ocenił jako wiarygodne jedynie w części zeznania świadka J. K. (1) (k. 18-19, 135 – 136, 1269-1271), zeznania świadka G. G. (1) (k. 21-22, 158-159, 1367-1369) oraz zeznania świadka M. M. (k. 591-593, 865 – 866, 1365 – 1367, 1464 - 1465). Sąd odmówił ww. zeznaniom wiarygodności w części w jakiej są one zarówno wewnątrznie sprzeczne, jak i w zakresie w jakim stoją w sprzeczności z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, zaś w pozostałym zakresie Sąd ocenił je jako wiarygodne i poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Świadek J. K. (1) – mąż oskarżonej - złożył zeznania sprzeczne co do pochodzenia od niego podpisu na podrobionych dokumentach podając, że nie pamięta czy składał podpis a uprzednio twierdząc, że grafizm wygląda na jego podpis a nie pamięta jedynie okoliczności jego złożenia. W postępowaniu przygotowawczym J. K. (1) podniósł, że sporządził projekt podania własnoręcznie i złożył na nim swój podpis po czym wręczył go żonie. Wobec stwierdzenia ww. sprzeczności Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka w tym zakresie, biorąc pod uwagę także ich sprzeczność z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z dowodami z dokumentów. Zasady doświadczenia życiowego również uniemożliwiają ocenę zeznań świadka J. K. (1) jako wiarygodnych, ponieważ wątpliwości budzi fakt braku świadomości co do zaciągnięcia kredytu na znaczną kwotę 15 000 zł, tym bardziej że były to środki potrzebne żonie oskarżonego w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą a następnie małżonkowie czynili możliwe starania w celu spłacenia należności z tytułu umowy kredytu. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w zakresie w jakim odnoszą się one do sytuacji finansowej rodziny w okresie zaciągania zobowiązania jak i w późniejszym czasie, ponieważ znajdują one potwierdzenia w ocenionych jako wiarygodne w tym zakresie wyjaśnieniach oskarżonej oraz w zeznaniach córki – A. K.. Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom świadka M. M. w zakresie, w którym twierdził on, że nie ma możliwości aby jakakolwiek transakcja polegająca na wpłacie środków przez dłużnika na rzecz wierzyciela została pominięta w systemie rozliczeniowym banku. Jak wynika z wchodzących w skład materiału dowodowego dokumentów bankowych, w związku z przeprowadzeniem migracji danych w następstwie przekształcenia prawnego wierzyciela pojawiły się istotne trudności w ustaleniu wszystkich transakcji widocznych w systemie, o czym to na dalszym etapie postępowania świadek wspominał zmieniając swoje zeznania. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka w pozostałym zakresie, w którym nie są wewnątrznie sprzeczne i znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych na potrzeby niniejszego postępowania. Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka G. G. (2) w zakresie, w którym twierdził on, że nie podpisał dokumentów stanowiących podstawę udzielenia oskarżonej kredytu, ponieważ stoją one w wewnątrznej sprzeczności logicznej nie tylko z pozostałymi złożonymi przez świadka zeznaniami ale i z całym materiałem dowodowym zebraniem w sprawie. Zaznaczyć należy, że zasady doświadczenia życiowego nie pozwalają na uznanie za wiarygodne zeznań w tym zakresie, ponieważ świadek twierdząc że nie złożył podpisu

podnosił jednocześnie, że jest poręczycielem i jako poręczyciel właśnie spłacał zobowiązania oskarżonej, przyjmując od niej z tego tytułu gotówkę i nie podejmując kroków prawnych w związku z prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem egzekucyjnym. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom świadka G. G. (2) w zakresie w jakim odnoszą się one do spłacania przez niego zobowiązań zaciągniętych przez oskarżoną, które poręczył i w zakresie przekazania przez oskarżoną sum pieniężnych w ramach wzajemnych rozliczeń, ponieważ znajdują one potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, tj. w szczególności w zeznaniach świadka A. K. oraz w części wyjaśnień oskarżonej ocenionych jako wiarygodne.

W ocenie Sądu, dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie nieprzydatne były dowody z dokumentów: pismo z (...) Sp. z o.o. (k. 556, 559, 560), kopia postanowienia (k. 217-218), a także zeznania świadka G. B. (k. 528). Z treści zeznań świadka wynika jedynie, że była ona kasjerką w Banku (...) w O., a w związku z zakresem jej obowiązków, do których należało dokonywanie wypłat oraz dopełnianie w tym zakresie formalności nie dysponuje ona informacjami dotyczącymi przedmiotowej sprawy. Z kolei, co dotyczy ww. dowodów z dokumentów zaznaczyć należy, że z ich treści wynika jedynie, że (...) Sp. z o.o. nie dysponuje danymi, które mogłyby mieć znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Przedmiotem rozstrzygnięcia ww. postanowienia było częściowe zwolnienie od kosztów procesu w sprawie z wniosku oskarżonej o wznowienie postępowania cywilnego. W ocenie Sądu, ww. środki dowodowe nie są przydatne do poczynienia ustaleń prawnokarnie relewantnych w okolicznościach niniejszej sprawy.

Zgodnie z art. 270 § 1 kk kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa podlega karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Ww. przepis określa przestępstwo materialnego fałszerstwa dokumentu, którego istotą jest karalne fałszowanie (podrabianie lub przerabianie) dokumentu lub używanie tak sfałszowanego dokumentu jako autentycznego. Swoim zachowaniem oskarżona naruszyła nie tylko dobro prawne w postaci wiarygodności dokumentów, ale także dobro prawne jakim jest pewność obrotu prawnego i indywidualne dobro pokrzywdzonej M. G., której podpis został przez D. K. (1) podrobiony, co wynika zarówno z treści i znaczenia podrobionego dokumentu. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zarówno podanie z 1 czerwca 2000 r. jak i oświadczenie o poddaniu się egzekucji stanowią dokumenty w rozumieniu art. 115 § 4 kk. Oskarżona swoim zachowaniem dopuściła się bez wątpienia podrobienia dwóch ww. dokumentów w części obejmującej podpis M. G., ponieważ sporządziła je w taki sposób, aby w tym zakresie sprawiała pozór, że oświadczenie poręczyciela pochodzi od M. G.. Zaznaczyć należy, że oskarżona nie tylko podrobiła dokumenty w celu użycia ich za autentyczne ale także w rzeczywistości następnie skorzystała z nich w ten sposób używając funkcji dokumentu, tj. jego prawnego znaczenia. W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że wypełnione zostały znamiona strony podmiotowej, ponieważ oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, tj. w celu użycia za autentyczny podrobionego dokumentu. Podrobienie przez oskarżoną podpisów M. G. na dwóch ww. dokumentach nie budzi wątpliwości biorąc pod uwagę kategoryczne wnioski z opinii biegłych z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego. Oskarżona zrealizowała skutek w zakresie przestępstwa podrobienia dokumentu, ponieważ zmieniała jego charakter prawny nadając cechy autentyczności poprzez opatrzenie go podpisem M. G.. Powyższe potwierdzają także, zeznania świadka M. G., która to wskazała, że żaden z dwóch podpisów złożonych na ww. dokumentach na jej dane osobowe nie pochodził od niej. Wobec powyższego, Sąd uznał, że swoim zachowaniem oskarżona zrealizowała znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Reasumując fakt podrobienia podpisów M. G. przez oskarżoną na obu zakwestionowanych dokumentach oraz fakt posłużenia się przez D. K. (1) tymi dokumentami, jako autentycznymi nie budzi wątpliwości wobec zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zdaniem Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż zachowanie oskarżonej wyczerpuje znamiona w tym zakresie art. 270 § 2a kk tj. wypadku mniejszej wagi. D. K. (2) w sposób zaplanowany i przemyślany dokonała podrobienia dwóch dokumentów, które następnie przedłożyła w Banku w celu uzyskania kredytu. D. K. (1) podrabiając podpisy M. G., wykorzystwała swoje z nią relacje, znajomość, zaufanie i wcześniejsze wyrażenie przez nią zgody na poręczenie kredytu. Oskarżona wykorzystwała w ten sposób nieświadomość M. G. i dwukrotnie podrobiła podpis w/w, co nie tylko miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu ale w konsekwencji pociągnęło znaczące, istotne szkody dla w/w nie tylko materialne ale psychiczne wobec wszczętej procedury komorniczej, zajętego wynagrodzenia, kłopotów finansowych wreszcie niedogodności z tytułu długotrwałego i kłopotliwego wyjaśniania sytuacji, braku porozumienia

w tym zakresie z oskarżoną, która nie poczuwa się do winy. Nadto zachowanie oskarżonej skierowane było na naruszenie dwóch dóbr prawem chronionych tj. wiarygodności dokumentów i obrotu gospodarczego.

Zgodnie z art. 297 § 1 kk kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi - kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia

przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd dokonując kwalifikacji prawnej czynu oskarżonej ustalił, że w celu uzyskania dla siebie, od (...) S.A. kredytu przedłożyła podrobiony dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego w tej postaci. Oskarżona naruszyła dobro prawne w postaci rzetelnego i uczciwego obrotu gospodarczego. D. K. (1) niewątpliwie działała w celu uzyskania określonego świadczenia, tj. podwyższenia kredytu o kwotę 15 000 zł, przedkładając dokumenty, na których to uprzednio sfałszowała podpisy. Zaznaczyć należy D. K. (1) został udzielony kredyt zgodnie z wnioskiem, a dla wyczerpania znamion przestępstwa z art. 297 § 1 kk, które jest przestępstwem bezskutkowym, wystarczające jest samo przedłożenie przez sprawcę podrobionego dokumentu w celu uzyskania wsparcia finansowego, bez względu na rezultat w postaci jego faktycznego uzyskania. Przedmiotem czynności wykonawczej jest dokument w rozumieniu art. 115 § 4 kk. Przez pojęcie istotności należy rozumieć taką sytuację, w której bez przedłożenia wskazanego dokumentu lub oświadczenia wnioskowane świadczenie nie byłoby zrealizowane lub byłoby zrealizowane w sposób odmienny od oczekiwanego. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że zarówno podanie jak i przede wszystkim oświadczenie o poddaniu się egzekucji, miało decydujące znaczenie dla uzyskania wsparcia finansowego w postaci podwyższenia kredytu. Stanowisko Sądu znajduje potwierdzenie w zeznaniach pracowników banku oraz w dokumentach bankowych, z których jasno wynika, że jeżeli oskarżona była klientką banku, spłacając uprzednio zaciągnięty kredyt, to do jego podwyższenia i zawarcia kolejnej umowy wystarczające jest złożenie stosownego oświadczenia, co oznacza brak konieczności osobistej obecności poręczycieli w placówce banku. Sposób działania oskarżonej jednoznacznie potwierdza, że miała ona świadomość w zakresie tych okoliczności. Zasady doświadczenia życiowego umożliwiają stwierdzenie, że w okolicznościach niniejszej sprawy, zarówno przedłożenie podania, jak i oświadczenia pozbawionych podpisu jednego z poręczycieli mogło skutkować odmową uzyskania kredytu przez oskarżoną. Zatem uzasadnione jest przyjęcie, że złożenie podrobionych dokumentów było istotne, a nawet decydujące dla uzyskania wsparcia finansowego zgodnie z wnioskiem oskarżonej. Dodać należy, że jej wniosek o udzielenie kredytu w kwocie 15 000 zł został uwzględniony w całości. Przestępstwo z art. 297 § 1 KK ma charakter umyślny, co więcej musi być popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jaką jest uzyskanie wskazanych w ustawie świadczeń. Nie ulega wątpliwości, w okolicznościach niniejszej sprawy, że oskarżona, wbrew wyjaśnieniom w których wskazała, że mogła przypadkowo zostawić dokument w banku, posłużyła się dokumentami, na których podrobiła podpisy M. G., tym bardziej, że jak stwierdziła rzeczywiście wniosła o udzielenie jej podwyższenia kredytu o kwotę 15 000 zł. W tym miejscu zauważyć należy, że chociaż oskarżona częściowo samodzielnie dokonywała spłat rat zaciągniętego kredytu, to jednak, co nie było kwestionowane przez strony, to stan rozliczeń z Bankiem w tym zakresie wynikał także ze spłat dokonanych przez poręczycieli. Prowadzona była bowiem egzekucja komornicza względem majątku poręczyciela G. G. (3) i M. G., która zeznała, że na przełomie 2007 i 2008r. komornik wyegzekwował od niej kwotę ok. 7000 zł na rzecz spłaty długu oskarżonej. Nie może też ująć uwadze, że ostatnia wpłacona przez D. K. (1) kwota z tytułu spłaty kredytu miała miejsce w dniu 28.05.2007r. i od tego czasu następowały już wyłącznie wpłaty uzyskane w ramach postępowania egzekucyjnego od poręczycieli, za wyjątkiem dobrowolnej wpłaty od G. G. (3) w wyniku zawartej ugody z bankiem w wysokości 13.515zł. Nadto, jak zeznał w/w, łącznie spłacił ponad 40.000 zł. W tej sytuacji nie jest możliwe przyjęcie, że oskarżona samodzielnie i dobrowolnie dokonała spłaty zaciągniętego kredytu do czasu wszczęcia postępowania karnego w niniejszej sprawie, co pozwalałoby spełnienie przesłanek wskazanych a w art. 297§3kk a uzasadniające nie podleganie przez oskarżoną karze. W kontekście poczynionych ustaleń oraz

stanu faktycznego, nie sposób przyjąć że D. K. (1) w sposób dobrowolny zaspokoila roszczenia pokrzywdzonego Banku przed wszczęciem postępowania karnego. Nie jest bowiem możliwe uznanie, że zaspokojenie roszczeń banku, które nastąpiło w wyniku podjętej egzekucji czy będące wynikiem zawartej umowy poręczenia przez poręczycieli z ich środków, nastąpiło za sprawą oskarżonej w rozumieniu art. 297§3kk. Fakt, że zaspokojenie roszczeń ze środków poręczycieli nastąpiło w wyniku prowadzonej egzekucji, czy potem zawartej ugody, nie upoważnia także do uznania, iż zaspokojenie tych roszczeń nastąpiło z inicjatywy D. K. (1).

A zatem stan rozliczeń oskarżonej z bankiem z tytułu zawartej umowy kredytowej, wynikał przede wszystkim ze spłat dokonywanych przez poręczycieli, a nie samej oskarżonej. Spłata zadłużenia nastąpiła, co wynika z informacji Banku z dnia 18.03.2008r. z tytułu zajęcia wynagrodzenia poręczycielom w łącznej kwocie 3.716,60 zł, co zaliczono na poczet należności głównej. Następnie w dniu 15.11.2007r. na konto wierzyciela wpłynęła kwota 13.515 zł od poręczyciela G. G. (3), którą także zaliczono na poczet należności głównej. Okoliczności te nie były kwestionowane przez D. K. (1). Tak więc z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wynika jednoznacznie, że spłaty zadłużenia, w żadnym razie nie były inicjowane ani motywowane przez oskarżoną, która wręcz unikała kontaktu z poręczycielami, nie wykazywała woli porozumienia, chociaż wcześniej miała z tymi osobami poprawne relacje. Zauważyć też należy, że zastosowaniu art. 297§3kk, stoi na przeszkodzie brak potwierdzenia zaspokojenia roszczeń pochodzącego od pokrzywdzonego, który w toku całego postępowania nie złożył takiego oświadczenia w tym zakresie.

W ocenie Sądu, swoim zachowaniem oskarżona nie wyczerpała znamion przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 kk. Zgodnie z treścią art. 286 § 1 kk, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Zaznaczyć należy, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie można oskarżonej D. K. (1) przypisać zamiaru bezpośredniego kierunkowego niespłacania zaciągniętego kredytu. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżona o ile bez wątpliwości osiągnęła korzyść majątkową uzyskując kredyt o nr (...) w kwocie 15 000 zł, o tyle nie zaciągała go z zamiarem jego niespłacania. Zarówno znajdująca się w aktach dokumentacja bankowa, także w części związanej z windykacją należności z tytułu spłaty umowy kredytu, przedłożone przez oskarżoną potwierdzenia wpłat, wnioski zawarte w dwóch opiniach biegłych z zakresu rachunkowości, a w szczególności zeznania świadka A. K. potwierdzają, że oskarżona dokonywała początkowo regularnych, a w okresie problemów finansowych, nieregularnych wpłat na należności z tytułu zaciągniętej umowy. Wobec powyższego niemożliwe jest przypisanie oskarżonej działania polegającego na zaciągnięciu kredytu, którego już w chwili zawarcia umowy nie miała ona zamiaru spłacać. Ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że po podpisaniu umowy kredytowej, raty były regulowane, dopiero od czerwca 2001r. D. K. (1) zaprzestała regularnego spłacania pożyczki. Zatem uznać należy, że nie zostało wyczerpane znamię strony podmiotowej, działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Następnym powyższej konstatacji jest wyeliminowanie z opisu czynu zabronionego przypisanego oskarżonej podstawy prawnej z art. 286 § 1 kk. bowiem w ocenie Sądu w zachowaniu D. K. (1) nie zaistniały wszystkie znamiona typu czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w ocenie Sądu oskarżona D. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstw z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W ocenie Sądu sprawstwo i wina oskarżonej w zakresie przypisanego jej przestępstwa nie budzą wątpliwości na tle ustalonego stanu faktycznego.

Sąd uznając oskarżoną za winną popełnienia przestępstwa zakwalifikowanego jak w wyroku na podstawie art. 297 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk i art. 37 a kk w zw. z art. 34 § 1, 1a, 1b i 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył D. K. (1) karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzenie oskarżonej kary przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk było konsekwencją podzielenia w tym zakresie kwalifikacji dokonanej przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia i przyjęcia ostatecznie, że D. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej. Zatem wymierzenie jej kary za czyn zakwalifikowany przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk możliwe jest na podstawie przepisu przewidującego najsurowszą karę, tj. w okolicznościach niniejszej sprawy na

podstawie art. 297 § 1 kk przewidującego dla sprawcy oszustwa finansowego karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd wymierzając oskarżonej karę pozbawienia wolności skorzystał z dobrodziejstwa art. 37 a kk, który to przepis stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat można zamiast tej kary orzec grzywnę lub karę ograniczenia wolności. W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy uzasadnione było wymierzenie kary o charakterze wolnościowym w miejsce kary pozbawienia wolności, ponieważ dotychczas D. K. (1) nie popadała w konflikty z prawem, nie będąc skazaną prawomocnym wyrokiem sądu. Sąd wziął pod uwagę także fakt, że wymierzenie oskarżonej kary o charakterze nieizolacyjnym, tj. kary ograniczenia wolności umożliwi spełnienie celów kary, zarówno charakterze ogólnoprewencyjnym jak i prewencji indywidualnej. Uznać należy, że odstąpienie od wymierzenia oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności i wymierzenie w jej miejsce kary ograniczenia wolności umożliwi spełnienie celów kary, która będzie w ten sposób oddziaływała intensywnie wychowawczo na oskarżoną D. K. (1). W szczególności dodać należy, że wymierzenie oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby, uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy niewspółmiernie surowe. Wymierzając oskarżonej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, Sąd uwzględnił, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele wychowawcze i zapobiegawcze, które ma osiągnąć w stosunku do D. K. (1), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przyjmując za podstawę art. 115 § 2 kk, Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej jako znaczny biorąc pod uwagę ww. charakter i rodzaj naruszonych dóbr, postać zamiaru, tj. działanie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym oraz motywację D. K. (1), która działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przedkładając podrobiony dokument w celu uzyskania kredytu. Mając na uwadze, że wina oskarżonej nie budzi wątpliwości a stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu jest znaczny Sąd wymierzył D. K. (1) karę jak w punkcie I wyroku. Sąd uwzględnił przy tym skutki, jakie w sytuacji majątkowej i osobistej M. G. spowodował czyn oskarżonej, a w szczególności skierowanie również przeciwko niej postępowania egzekucyjnego. Okolicznością łagodzącą w ocenie Sądu był dotychczasowy sposób życia oskarżonej, która nie była karana prawomocnym wyrokiem skazującym. Sąd uwzględnił także okoliczność łagodzącą w postaci przedsięwzięcia przez oskarżoną starań mających na celu terminowe regulowanie należności wynikających z umowy kredytu nr (...), ponieważ do momentu wystąpienia problemów finansowych terminowo dokonywała ona wpłat, a kolei po ich powstaniu w miarę możliwości i nieregularnie przekazywała na rzecz wierzyciela środki pieniężne. W ocenie Sądu, stan zdrowia oskarżonej, która co prawda cierpi na choroby kręgosłupa umożliwia jej wykonanie kary ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, tym bardziej, że aktualnie nie jest ona obciążona obowiązkami zawodowymi, a pozostając osobą bezrobotną nie podejmuje zatrudnienia.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł przepadek przedmiotów służących do popełnienia czynu zabronionego, albowiem zgodnie z art. 44 § 2 kk sąd może orzec, a w wypadkach wskazanych w ustawie, orzeka przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa. W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że dokumenty podrobione przez oskarżoną a użyte następnie do popełnienia czynu zakwalifikowanego z art. 270 § 1 kk w zb. 297 § 1 kk winny zostać objęte orzeczeniem o przepadku, ponieważ służyły one do popełnienia przypisanego jej czynu zabronionego.

W punkcie III wyroku Sąd, na podstawie art. 230 § 2 kk orzekł o zwrocie dla (...) S.A. dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych k. 36 poz. 1 – (dowody rzeczowe 482/08 do 488/08) albowiem zgodnie z dyspozycją przywołanego przepisu osobie uprawnionej należy zwrócić zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wyrokiem w postępowaniu przed sądem I instancji uzasadnia stwierdzenie, że zatrzymane dowody rzeczowe znajdujące się w aktach sprawy są zbędne dla postępowania karnego.

W punkcie III, Sąd zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 2 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oskarżona została zwolniona od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. W okolicznościach niniejszej sprawy istniały w ocenie Sądu podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla

oskarżonej zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową, rodzinną i wysokość dochodów. Zgodnie z tym, co oskarżona podała w toku postępowania sądowego, jest ona aktualnie osobą bezrobotną, pozbawioną prawa do zasiłku i pozostającą na utrzymaniu rodziny. Za zwolnieniem oskarżonej od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych przemawia także fakt, że prowadzone przeciwko niej postępowanie egzekucyjne zostało umorzone przez prowadzącego je Komornika Sądowego z uwagi na bezskuteczność egzekucji, biorąc pod uwagę, że wyegzekwowana suma nie wystarczyłaby nawet na pokrycie kosztów postępowania egzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak na wstępie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., (...).